

Z OBSAHU	Pohled z Říma: Smiřování Církve s koncilem	05
	Apoštol Nejsvětějšího Srdce Ježíšova: Blahoslavený Bernard de Hoyos SJ	06
	Křesťanské hodnoty trnem v oku. Komentář maďarského biskupa	08
	Právní charakter církevního majetku. Vyjádření kardinála Miloslava Vlká	11

TRADICE OTCŮ

Ze spisu „Pět set kapitol“
od svatého opata Maxima
Vyznavače (kolem 580–662)

Blahoslavený je člověk, který je s to milovat každého člověka stejnou měrou.

Kdo miluje Boha, miluje samozřejmě i bližního. Takový člověk ovšem nemůže stráždat peníze, ale s božskou štedrostí je rozdávat: poskytne každému z těch, kdo strádají.

Kdo podle Božího vzoru dává almužnu, nečiní rozdíl mezi hmotnými potřebami člověka dobrého a zlého, nebo spravedlivého a nespravedlivého, a rozdávat každému podle náležité potřeby; i když z náklonnosti k dobru přece jen dává přednost tomu, kdo vyniká ctností a snahou, před tím, kdo je nešlechtný.

Láskyplné smýšlení se však neprojevuje jen štědrými almužnami, nýbrž daleko více poskytováním Božího slova a prokazováním služby v časných potřebách.

Kdo se opravdově a z celého srdce odřekne věci tohoto světa a bez jakéhokoli pokrytectví s láskou pomáhá bližnímu, rychle se osvobodí od veškerých vášní a neřestí a jeho údělem bude Boží láska a poznání.

Kdo ve svém nitru našel Boží lásku, ten podle Božího muže Jeremiáše při následování Pána, svého Boha, neumdlí ani neochabne, ale vydrží naopak statečně všechnu námahu, příkoří a bezpráví a v žádném případě nesmýšlí o nikom zle.

Neříkejte, praví Boží muž Jeremiáš, že jste chrám Boží. A ty také neříkej, že tě může spasit pouhá sama víra v našeho Pána Ježíše Krista. To je nemožné, musíš prokázat lásku k němu i v činech. Vždyť pokud jde o prostou víru: I zlí duchové věří, a přesto se třesou hrůzou. Úkolem lásky je z duše rád prokazovat svému bližnímu dobro, být velkodušný a trpělivý; a také užívat věcí správným způsobem.

Nasyrceni zástupí (Chora, 14. stol.). Foto: <http://rechoinghope.blogspot.com>

Bláznovství pro Krista

„Rodiče se rozhodli pro potrat, ale solidarita farnosti zachraňuje život dítěte.“ Tato hřejivá vánoční zpráva přichází z Livorna a vypráví, jak se celé společenství zmobilizovalo, aby zabránilo zničení nenarozeného života, jehož jedinou vinou bylo, že přicházel do početné rodiny s ekonomickými problémy, v době krize, s hrozbou nezaměstnanosti. Rámec tvoří „rudá“ čtvrt La Rosa, kde je farářem don Maurizio De Sanctis, na něhož se obrátí mladí manželé s tíživým problémem svědomí. Mají už tři malé děti, z manželova platu jen stěží vyjdou a manželka znovu otěhotněla. Malomyslnost ohledně budoucnosti je přinutila sáhnout k umělému přerušování těhotenství. Termín už je stanoven, ale neklid ve svědomí roste! Don Maurizio nezaváhá ani chvíli a ihned jim navrhuje, že si to vezme na starost celé farní společenství. Co bude novorozeně potřebovat, o to

se postará, takže jim nepřibudou žádná nová vydání. Oba manželé jen váhavě odpoví, že si to tedy znovu rozmyslí, ale nic knězi neslibují. Don Maurizio neztrácí odvalu. Hned o Vánocích na půlnoční popisuje z kazatelny onu tíživou situaci a odpověď je okamžitá. Přihlásí se množství farníků, kteří jsou ochotni pomoci. Kněz tedy přijde s konkrétním návrhem, aby farnost nenarozené dítě „adoptovala“. Tento výmluvný důkaz solidarity věřících přemůže poslední váhání mladých manželů, takže potrat odřeknou. Vítězí život.

„Koupíme všechno, co bude dítě potřebovat,“ ujišťuje don Maurizio De Sanctis: „Díky tomu, že jsem rodičům zaručil, že farnost převezme všechny náklady na přírůstek do rodiny, mohl jsem je přesvědčit, aby upustili od záměru zabránit narození dalšího potomka.“

Dokončení na str. 2

Benedikt XVI. s biskupy USA. Foto: CNS

Foto: <http://www.theprophecyblog.com>

Papež varuje před hrozbou pro svobodu náboženství v USA

Papež Benedikt XVI. varoval biskupy USA, kteří přicestovali do Vatikánu na návštěvu „ad limina“, že radikální sekularismus ohrožuje základní hodnoty americké kultury, a vyzval církev v Americe, včetně politiků a dalších laiků, aby veřejnosti vydávali morální svědectví o zásadních sociálních problémech.

Benedikt XVI. řekl, že silné nové kulturní proudy odnášejí z této země tradiční morální konsensus, který byl původně založen na náboženské víře a zároveň na etických principech odvozených z přirozeného práva. Ať už se militantní sekularisté odvolávají na vědu nebo demokracii, snaží se církvi zabránit hlásat tyto neměnné morální pravdy. Taková hnutí nevyhnutelně vedou k rozšíření redukcionistického a totalitního pojetí lidské osoby a povahy společnosti.

Církev potřebuje angažované, pohotové a dobře formované katolické laiky, kteří mají odvahu a schopnosti vyjádřit křesťanský pohled na člověka a společnost. Vzdělávání katolických laiků má zásadní význam pro novou evangelizaci. Papež se také dotknul jedné z nejkontroverznějších oblastí ve vztahu mezi církví a státem, když hovořil o „osobní odpovědnosti katolických politiků nabízet veřejnosti svědectví o své víře, a to zejména s ohledem na velké morální otázky naší doby“, mezi které patří „úcta k Božímu daru života, ochrana lidské důstojnosti a prosazování autentických lidských práv“.

Ačkoli papež uznal, že církev ve Spojených státech čelí vážným problémům, uzavřel svůj proslav vyjádřením naděje a poukázal na rostoucí zájem o židovsko-křesťanské občanské hodnoty a na novou generaci katolíků, která sehraje „rozhodující úlohu při obnově přítomnosti a svědectví církve v americké společnosti“.

CNS

Dokončení ze str. 1

A na otázku novinářky Chiary Domenici, jak farnost reagovala na jeho „bláznivý nápad“, don Maurizio odpovídá: „Když jsem nápad o ‘adopci’ vylíčil na své stránce Facebooku a pak během půlnoční o Vánocích, byli nejprve všichni zaskočeni. Ale zakrátko zavládlo všeobecné nadšení a solidarita se hned začala projevat konkrétně. Nejsme nijak bohatá farnost, musíme každý měsíc splácet dlouhodobou půjčku, ale dostáváme také štědré příspěvky a náš biskup Mons. Simone Giusti, s nímž jsem o té věci mluvil, mě ujistil o podpoře diecéze v tomto případě i v dalších podobných, pokud v budoucnu vyvstanou. Kdosi pronesl ironickou poznámku, že takových případů, kdy budou lidé žádat o podporu, teď bude víc. Já mu však odpověděl, že je to úkolem farnosti a kněží, podporovat věřící v nesnázích a chránit nenarozený život. Bylo nám, jako bychom Ježíše přijali dvakrát.“

*P. Josef Koláček SJ
redaktor české sekce Vatikánského
rozhlasu, překladatel a historik*

Konec Zapaterovy liberalizace potratů

Španělský ministr spravedlnosti Alberto Ruiz Gallardon ohlásil, že zákon o liberalizaci potratů, přijatý Zapaterovou vládou a platný od roku 2010, dozná zásadní změny. Vláda španělských lidovců se zřejmě vrátí k předchozím zákonům, které ukončení těhotenství dovolují do 14. týdne ze tří vážných důvodů – sexuálního násilí, ohrožení života matky či v případě vážných deformací plodu, ohrožujících jeho přežití. Zapaterova reforma povolovala potrat bez udání důvodů a zavedla i diskutabilní možnost pro nezletilé dívky od 16 let, aby o svém rozhodnutí nemusely informovat rodiče. Tento paragraf však byl později vypuštěn, i na nátlak tehdejších vládních socialistů.

Další změnou Rajoyovy vlády, zveřejněnou ministrem školství José Ignaciem Wertem, bude zrušení kontroverzního předmětu „výchovy k občanství“. Hodina občanské nauky nahradila vyučování náboženství a vyvolala velké pobouření rodičů, znepokojených ideologickou indoktrinací a politizací výuky, která se zaměřila zejména na kritiku náboženství, propagaci homosexuálních sňatků a sexuální výuku již od nejútlejšího věku. V posledních letech bylo v souvislosti s tímto předmětem ve Španělsku zaregistrováno přes padesát tisíc případů výhrady svědomí, zahájeno na tři tisíce soudních řízení a podáno tři sta stížností Evropskému soudu pro lidská práva.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Výtěžek letošní Tříkrálové sbírky překonal loňský rekord

Tříkrálové koledování má svůj konečný výsledek. Pracovníci Charit spočetli výnos všech pokladniček, s nimiž koledníci v rámci Tříkrálové sbírky obcházeli české domácnosti. Celkem se vykoledovalo 73 895 466 Kč, dalších 792 288 Kč přispěli lidé formou DMS. Celkový výtěžek Tříkrálové sbírky 2012 za měsíc leden činí 74 687 754 Kč. Výsledek letošní sbírky je tak největší v historii této sbírky. Ta se letos konala v celostátním měřítku již podvanácté. Její loňský výnos činil 72,7 milionů Kč.

„Každá koruna znamená most mezi dárci a lidmi v nouzi, kterým Charita pomáhá. Děkujeme všem, kteří na tom mají zásluhu,“ komentuje výsledky Oldřich Haičman, ředitel Charity ČR.

„Ve světle katastrofických zpráv o chřadnoucí ekonomice jde o ohromující výsledek a naději pro ty, kterým pomáháme. Zvláště, přihlédneme-li k rozpočtovým úsporám a související tíživé finanční situaci zařízení, která pečují o seniory a handicapované, nevyčísitelně nemocné a opuštěné, o lidi bez domova,“ říká hlavní koordinátor Tříkrálové sbírky Marek Navrátil. „Při pohledu na statistické výsledky sbírky je solidarita a nesobeckost valné většiny lidí v České republice jasná a dobře čitelná,“ dodává.

Výnos sbírky podpoří služby pro seniory, nemocné a handicapované, pro lidi bez domova a v hmotné či sociální nouzi, podobně jako aktivity pro děti. Většina prostředků zůstává v regionu, kde byly vykoledovány. Desetina výnosu jde na pomoc v zahraničí. (Více o využití sbírky na www.trikralovasbirka.cz)

Sbírku lze podpořit také finančním darem na bankovní účet Tříkrálové sbírky číslo 66008822/0800 vedený u České spořitelny, nebo zasláním dárcovské SMS ve formě DMS KOLEDA na číslo 87 777 (Cena jedné DMS je 30 Kč, Charita obdrží 27 Kč).

Charita ČR

Anglikánský arcibiskup proti rozšíření definice manželství na homosexuální svazky

Úsilí změnit definici manželství připodobňuje Davida Camerona diktátorům, kteří zaváděli new speak. Tak daleko vláda politiků nesahá, řekl John Sentamu, anglikánský arcibiskup Yorku a druhý muž britského anglikanismu. Vystoupil proti plánům Cameronovy vlády, která chce pod pojem manželství zahrnout také svazky osob téhož pohlaví. „To máte tak, jako by někdo ze dne na den rozhodl, že se církev nebude zabývat náboženstvím, ale válkou, a stane se součástí ozbrojených sil. Politici nemají absolutní vládu nad skutečností a jazykem,“ zdůraznil anglikánský arcibiskup a ujistil, že anglikánská církev nebude souhlasit se zaváděním homosexuálních manželství.

RaVat

Práce s muslimy v OSN

Austin Ruse, prezident *Catholic Family & Human Rights Institute*, vysvětluje, proč a jak efektivně pracuje se zástupci islámských států během politických bojů na půdě OSN. Někteří aktivisté hájící lidská práva nechtějí vytvářet spojenectví s islámskými státy, podotýká Ruse. S touto taktikou nesouhlasí a poznamenává, že muslimští delegáti pravidelně podporují katolické skupiny při projednávání otázek spojených s potraty, feminismem a manželstvím. Ještě zlověstnější je skutečnost, uvádí Ruse, že latinskoamerické země jsou pod obrovským tlakem mezinárodních organizací a africké státy jsou na těchto organizacích přímo závislé, neboť od nich čerpají pomoc pro boj proti chudobě. Islámské státy jsou někdy jedinými spojenci skupin hájících rodinu.

CatholicCulture.org

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Před nedávnem (25. ledna) v *Hyde Parku* předseda lidové strany prohlásil, že i kdyby KDU-ČSL získala ve volbách většinu, tak by neprosazoval zákaz umělých potrátů zákonem. Toto sdělení je tak vážné, že na ně musím reagovat. Přitom mi vůbec nejde o to, abych nějak soudil předsedu lidovců. To mi nepřísluší. V centru mé pozornosti je tvrzení: politická strana by neměla usilovat o zákaz umělých potrátů zákonem. Jsem přesvědčen, že tato idea je mylná a navíc nadměrně škodlivá.

Jedním z podstatných úkolů zákona je, aby zajišťoval ve společnosti spravedlnost pro všechny. Samozřejmě víme, že absolutní spravedlnost se tady na zemi ani vršením zákonů nedosáhne. Vždy se bude nějaká nespravedlnost dít, protože jsme lidé narušení. Například by nemělo smysl přijímat trestní zákony proti nevráživým pohledům nebo zákony zakazující drobné lži. Ale současné trestní zákony se snaží čelit alespoň těm největším nespravedlnostem, jako je vražda, loupež, krádež, korupce, týrání apod. Přesto, že se všechny tyto věci u nás stejně dějí, má existence trestních zákonů smysl, protože od trestných činů pod sankcí odrazuje. Tak se všech zločinů děje méně než v situaci, kdy by byly povolené.

Úmyslné zabití počáteho dítěte je skutek na úrovni vraždy. Možná ještě hůř, protože je násilně zbavován života člověk osobně nevinný a navíc je zraňována jeho matka a ničen mateřský vztah. Jedná se tedy o těžkou nespravedlnost vůči konkrétním lidským jedincům. Z toho důvodu je **nutné**, aby tito ohrožení a denně decimovaní lidé byli vzati pod ochranu zákona a provedení umělého potratu se opět stalo trestným činem.

Každý spravedlivý občan by měl chtít, aby bylo všem lidem, nezávisle na jejich kvalitách, kondici, stupni rozvoje, zákonem (ústavou) zajištěno základní právo na život a jeho ochranu. Tím spíše politická strana. V zájmu našich nejmenších, jejich matek a přežití našeho národa opusťme už konečně ten stále opakovaný shora uvedený blud.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

ADORACE EUCHARISTICKÉHO PÁNA

Z textů Josepha Ratzingera

Institut papeže Benedikta XVI. v Řezně vydal v září 2011 teologickou čítanku *Víra Církve*, jež je sestavena z textů Josepha Ratzingera. V této rubrice budeme jednotlivé texty otiskovat na pokračování.

Protože přítomnost Pána v eucharistii trvá, adorujeme ho v proměněné hostii. Proti tomu se uvádí několik námitek. Říká se, že se to přece v prvním tisíciletí nedělalo. Na to je třeba nejprve prostě říci, že Církev roste a zraje v průběhu dějin. A pak se musí dodat, že Církev vždy uchovávala svátostné způsoby, aby je přinášela nemocným. Takové jednání se zakládalo na přesvědčení, že přítomnost Pána v nich trvá. Proto je Církev vždy obklopovala posvátnou úctou.

Druhá námitka zní: Pán se dal v chlebě a víně. To jsou věci určené k jídlu. Tím přece jasně ukázal, co s nimi zamýšlel, a co ne. Podle toho bylo formulováno, že chléb není k nazírání, nýbrž k jedení. V jádru je to správné; tak to také říká Tridentýský koncil (DH 1643). Připomeňme si však, co to znamená přijímat Pána. Nikdy to není pouze tělesný proces, jako když sním krajíc chleba.

Foto: <http://liturgiae-causa.blogspot.com>

Proto to nikdy nemůže být dění jednoho okamžiku. Přijmout Krista znamená: směřovat k němu, klanět se mu. Z tohoto důvodu může přijímání překročit okamžik eucharistické slavnosti,

ano, musí to tak být. Čím více Církev vrůstala do eucharistického tajemství, tím více chápala, že slavení přijímání nemůže uzavřít do vymezeného času mše svaté. Teprve když bylo v kostelech zapáleno věčné světlo a vedle oltáře postaven svatostánek, rozvinulo se poupě tajemství a eucharistické tajemství bylo Církvi v plnosti přijato. Pán je vždy tu. Chrám není jenom prostor, v němž se ráno něco koná, zatímco ve zbytku dne zůstává prázdný a nemá „žádnou funkci“. V chrámovém prostoru je vždy přítomna Církev, protože Pán se stále dává, protože eucharistické tajemství trvá a protože my, směřující k němu, jsme stále začleněni do bohoslužby celé věřící, prosící a milující Církve.

Joseph Ratzinger *Gesammelte Schriften*, Freiburg 2008, s. 353

<http://www.dbk-shop.de>

Přeložil P. Josef Kolář SJ

Eucharistická zbožnost

Již svatý Augustin řekl: *Nemo autem illam carnem manducat, nisi prius adoravit. Peccemus non adorando. (Nikdo nejl toto tělo, aniž by předtím adoroval. Hřešili bychom, kdybychom neadorovali.* Vždyť v eucharistii nám jde vstříc Boží Syn a touží se s námi spojit; eucharistická adorace není ničím jiným než přirozeným rozvinutím slavení eucharistie, které je samo o sobě tím největším církevním úkonem adorace. Přijímat eucharistii znamená klanět se tomu, kterého přijímáme; právě a pouze takto se s ním stáváme jedno a v předstihu tak okoušíme krásu nebeské liturgie. Úkon klanění mimo mši svatou prodlužuje a umocňuje to, co bylo vykonáno samotným slavením

liturgie, neboť jenom v adoraci může zrát hluboké a opravdové přijímání. A právě v tomto osobním setkání s Pánem pak také zraje společenské poslání, které je obsaženo v eucharistii, která chce zbořit hranice nejen mezi Pánem a námi, nýbrž také a především hranice, jež nás oddělují jedny od druhých.

Proto doporučuji pastýřům Církve a Božímu lidu praxi eucharistické adorace, ať už osobní nebo společnou. Rád bych také povzbudil sdružení věřících, která převzala tuto praxi jako svůj zvláštní závazek a stala se tak pro celou Církev kvasem kontemplace a poukazem na to, že Kristus je středem života jednotlivců i celých společností.

Osobní vztah, který jednotlivec naváže s Ježíšem přítomným v eucharistii, ho stále odkazuje na celé církevní společen-

ství tím, že v něm žíví vědomí, že patří k Tělu Krista. Proto zvu nejen jednotlivé věřící k tomu, aby si našli čas trávit čas v modlitbě před Svátostí oltářní, nýbrž považují za svou povinnost nabádat samotné farnosti a jiná církevní uskupení, aby prosazovaly moment společné adorace. Samozřejmě, že všechny již existující formy eucharistické zbožnosti si uchovávají svou hodnotu. Myslím například na eucharistická procesí, především na tradiční procesí Božího Těla, na zbožnou praxi čtyřicetihodinové modlitby, na místní, národní i mezinárodní eucharistické kongresy a na jiné podobné iniciativy. Tyto formy zbožnosti, náležitě aktualizované a přizpůsobené různým okolnostem, si zasluhují, aby byly pěstovány i dnes.

Benedikt XVI.

Sacramentum caritatis, 66–68

SMIŘOVÁNÍ CÍRKVE S KONCILEM

Letos oslavíme padesáté výročí II. vatikánského koncilu

Od časů II. vatikánského koncilu roste počet lidí, kteří Krista neznají, konstatuje Benedikt XVI. v letošním poselství k Světovému dni misí. Špatným zprávám o Církvi jsme již přivykli. V podstatě je bereme za své a nezanedbávají v nás hlubší dojem. Tentokrát by tomu ale mělo být jinak. Papež nezveřejnil své poselství v den ledajaký, nýbrž 25. ledna, což je datum, na které připadá výročí svolání koncilu papežem Janem XXIII. v roce 1959. Letos slavíme 50. výročí druhého Vaticanu. Co chvíli budeme slýchat o této události a konfrontovat současný stav Církve s tím, co koncil zamýšlel.

Misijní poslání Církve

Papež začíná od misí, protože ambice koncilních otců se týkaly také této oblasti. Věnovali jí zvláštní dekret *Ad gentes*. Mělo dojít k obnově, mělo být lépe. Avšak, jak papež konstatuje, počet nekřesťanů vzrůstá. Co se stalo? Kde hledat příčiny?

Benedikt XVI. na tuto otázku neodpovídá. Připomíná ovšem, že koncil nás nijak neabsolvoval od požadavku hlásat Evangelium. Spíše naopak, vybízel k intenzivnějšímu misijnímu působení. Stejného názoru byli také pokoncilní papežové, včetně v poselství citovaného Jana Pavla II., který hlásal, že pohanství a nevíra milionů lidí by v nás měly vzbuzovat trvalý neklid. My ale spíme spokojeně. Pokoncilní Církev se totiž daleko spíše než koncilem řídila takzvaným „duchem koncilu“, pro který litera nejvyššího církevního sněmu, jeho dokumenty, byly jen odrazovým můstkem k překračování stále dalších hranic v hledání novinek. Odtud také jevy, které se podepsaly na reálném oslabení evangelizace. Mám tu na mysli špatně chápaný mezináboženský dialog, vizi paralelních a v podstatě ke křesťanství alternativních cest spásy nebo dokonce idea anonymních křesťanů. To všechno stojí v zárodku podivné zdrženlivosti,

Druhý vatikánský koncil. Foto: <http://deusiovult.blogspot.com>

Byly zahájeny přípravy na 50. výročí koncilu. Papež při té příležitosti začíná poukazovat na rozdíly mezi vůlí koncilu a pokoncilní praxí v Církvi.

s níž se my, katolíci pokoncilní Církve, snažíme nezatěžovat druhé Kristem. On si přece i bez nás najde cestu ke každému člověku.

Benedikt XVI. nesype popel na hlavy, nehledá viníky. Apeluje však důrazně: vraťte se k evangelizačnímu dynamismu prvních křesťanských společenství, která dokázala nést Evangelium do celého tehdy známého světa. Právě to chtěl koncil a to chtěli také pokoncilní papežové.

Ekumenismus

Další papežské upřesnění ohledně rozdílu mezi koncilem a pokoncilní praxí v Církvi se týkalo ekumenismu. Papež

o tom mluvil 27. ledna v projevu k účastníkům plenárního zasedání Kongregace pro nauku víry. Benedikt XVI. uznal pozitivní plody ekumenismu. Podotkl ovšem, že se k němu váže nebezpečí irenismu a indiferentismu, tedy názorů, že pravda tak jako tak není člověku dostupná a že je třeba domluvit se pouze na zásadách soužití. Tím způsobem by ovšem víru vystřídal moralismus, a ekumenismus by byl zredukován na jistou společenskou úmluvu. Takový postoj je však „zcela cizí mentalitě II. vatikánského koncilu, logika koncilu je naprosto jiná,“ zdůrazňuje papež a připomíná, že v ekumenismu je nutné usilovat o poznání pravdy, stejně jako mít odvahu hovořit o kontroverzních otázkách.

*Krzysztof Bronk
(Mezilitulky redakce)*

Krzysztof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

APOŠTOL NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA

Blahoslavený Bernard de Hoyos SJ

Dne 18. dubna 2010 byl ve španělském městě Valladolidu blahořečen otec Bernard de Hoyos, mladý jezuita, horlivý apoštol úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu ve Španělsku.

Na úvod si dovoluji být trochu osobní: Jedno klidné nedělní odpoledne jsem se začel do španělského časopisu *Cristianidad*, který již nějakou dobu dostávám. Četl jsem si článek právě o otci Bernardovi de Hoyos, jehož blahořečení se připravovalo, a velmi mě oslovil a nadchl. Na jeho základě jsem se rozhodl, že budu více uctívat Srdce Páně. V určitém smyslu se tak trochu i v mém životě opakovalo to, co se mnohem intenzivněji odehrálo v životě tohoto blahoslaveného.

Zvídavý chlapec a jezuitský student

O co se jednalo? Byla to četba jedné knihy o Ježíšově Srdci, která se stala popudem pro jeho mimořádný apoštolát. Nejprve se však zastavme u toho, co této „hodině milosti“ předcházelo a co na ni připravovalo: Bernard de Hoyos se narodil v roce 1711 ve vesnici Torrelobatón ve valladolidském kraji v rodině notáře. Ve svých deseti letech se odvážně vypravil do Madridu, aby mohl studovat na Císařské koleji, neboť měl velkou touhu poznávat. Naštěstí na své cestě potkal strýce, který ho vrátil rodičům. Ti však se na základě této události rozhodli, že dají svého syna na studia, a posílají ho do nedaleké jezuitské školy.

Bernard rozpoznává své řeholní povolání a ve svých patnácti letech vstupuje do noviciátu k jezuitům. Po studiích filosofie na jezuitské koleji sv. Petra a Pavla v městě Medina del Campo se ve svých dvaceti letech přesouvá do koleje sv. Ambrože ve Valladolidu, aby započal studia teologie. Za slabým tělesným zevnějškem, který vedl jeho představené k jistým váháním při jeho přijímání do řádu, skrýval neobyčejně silného a vyspělého ducha. Rychlými kroky kráčel vpřed po cestě duchovního

Blahoslavený Bernard de Hoyos SJ (1711–1735)
Foto: <http://whosoeverdesires.wordpress.com>

Bernard nemyslel na nic jiného než na Srdce svého milovaného Ježíše.

života a po nezbytných vnitřních očistovacích dosáhl brzy mystických výšin.

Hodina milosti

Během jeho teologických studií ve Valladolidu přichází výše zmíněná „hodina milosti“. Došlo k ní přesně v neděli 3. května 1733. Již předtím dostal dopis od otce Augustina de Cardaveraze, svého jezuitského spolubratra a přítele, který působil v baskickém městě Bilbao a dostal za úkol kázat o slavnosti Božího Těla. K tomuto kázání potřeboval určité pasáže z knihy francouzského jezuita Josepha Gallifeta o úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, kterou četl během svých studií

ve Valladolidu. Prosil proto Bernarda, aby zašel do knihovny a opsal mu vyznačené části knihy.

Bernard jde v neděli odpoledne do knihovny, dotyčnou knihu najde a začne číst. Najednou se před ním otevírá duchovní svět úcty k Ježíšovu Srdci, který doposud neznal, ale jenž nachází v jeho duši připravenou a příhodnou půdu. Kniha ho svým obsahem osloví natolik, že zapomene opisovat a čte ji „jedním dechem“ od začátku až do konce. Sám píše: „Já, který jsem nikdy neslyšel o této věci, jsem začal číst o počátku úcty k Srdci našeho milovaného Ježíše a cítil jsem ve své duši mimořádné hnutí, silné, sladké, avšak nijak vášnivé či prudké, které mě potom přivedlo před Pána ve svatostánku, kde jsem se nabídl jeho Srdci, abych spolupracoval, nakolik je to možné, přinejmenším svými modlitbami, na šíření jeho úcty.“

Zde je potřeba poznamenat dvě skutečnosti: Skrze Gallifetovu knihu je Bernard de Hoyos napojen na svatou Markétu Marii de Alacoque, sestru řádu Navštívení Panny Marie: jak je dobře známo, zjevení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova právě této řeholnici v letech 1673 a 1675 stojí u počátku zvláštní úcty k tomuto Srdci. Duchovním vůdcem svaté Markéty Marie byl svatý Kladius la Colombière, jezuita. Později se stane v Lyonu duchovním otcem jezuitských studentů, jedním z nichž je Joseph Gallifet. Ten od svého duchovního otce načerpá zápal pro úctu k Srdci Páně. Když se stane asistentem generála řádu v Římě, napíše latinsky první knihu o Ježíšově Srdci, která pak skrze otce Augustina de Cardaveraze tak zaujme Bernarda de Hoyos. Máme zde tudíž jakýsi duchovní řetěz: svatá Markéta Marie de Alacoque – svatý Kladius la Colombière – Joseph

Gallifet – Augustin de Cardaveraz – blahoslavený Bernard de Hoyos. Druhou skutečností je to, že zatímco ve Francii, Itálii a Polsku byla v té době úcta k Srdci Páně již značně rozšířená, ve Španělsku byla takřka neznámá.

Velký příslib

To, co začalo v Bernardově životě v neděli 3. května 1733 odpoledne, nabralo rychlý spád a bylo následováno nemálo mystickými viděními, ve kterých samotný Ježíš upřesňoval jeho poslání. Hned následujícího dne, v pondělí 4. května, uslyšel Bernard při adoraci Nejsvětější svátosti jasný Pánův hlas, který mu říkal, že si přeje jeho prostřednictvím rozšířit úctu ke svému Srdci. V úterý 5. května mu Ježíš toto své přání opakoval a zároveň mu zjevil své Srdce hořící láskou. V neděli 10. května se mu po svatém přijímání zjevuje svatý archanděl Michael, který znovu hovoří o jeho úkolu šířit úctu k Srdci Páně ve Španělsku a v celé Církvi: úkolu, který nebude bez překážek, ale který se vydaří, neboť on, archanděl Michael, mu bude pomáhat. Hned po tomto archandělově zjevení následuje opětné zjevení Ježíšova Srdce hořícího láskou, která do sebe uzavírá Bernardovo srdce. Není divu, že po těchto událostech Bernard všude – při jídle, spánku, mluvení, studiích... – nemyslí na nic jiného než na Srdce svého milovaného Ježíše.

K vrcholnému zjevení – zjevení, které bývá označováno jako „Velký příslib“ (*Gran Promesa*) – dochází o slavnosti Nanebevstoupení Páně ve čtvrtek 14. května 1733. Bernard prosí Nejsvětější Trojici o naplnění svých tužeb ohledně rozšíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a náhle uslyší, jak mu ono samo říká: „Budu vládnout ve Španělsku, a to s větším uctíváním než jinde“ (*Reinaré en España, y con más veneración que en otras partes*). Tento příslib bude mít v budoucnosti významné důsledky: Nejenomže na místě, kde k němu došlo, bude postaven chrám Velkého příslibu, ale především na počátku 20. století povede k postavení monumentálního pomníku Nejsvětějšího Srdce na místě zvaném *Cerro de los Ángeles*, které je geografickým středem Španělska. Zde španělský král Alfons XIII. v roce 1919 zasvěti

Pomník Nejsvětějšího Srdce v Cerro de los Ángeles. Foto: Wikimedia Commons, Cruccione (CC)

Španělsko Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a o pět let později svatá Matka Maravillas de Jesús na základě božské inspirace založí klášter bosých karmelitánek, aby se modlily za Španělsko.

Plán šíření úcty k Srdci Páně

K tomu, aby blahoslavený Bernard mohl splnit úkol, který mu svěřilo samotné Srdce Páně, připraví velmi praktický a konkrétní plán o sedmi bodech:

1. Získat pro věc nejlivnější jezuitu.
2. Publikovat knihy o úctě k Nejsvětějšímu Srdci.
3. Rozšířit mezi lidmi jeho svaté obrázky.
4. Rozšířit také nověnu k Nejsvětějšímu Srdci.
5. Dosáhnout toho, aby lidové misionáři seznámili s touto úctou co nejvíce lidí.
6. Přivést španělské biskupy k tomu, aby žádali Apoštolský stolec o dovolení svátku Ježíšova Srdce pro Španělsko.
7. Poslat svaté obrázky královské rodině a dosáhnout podpory krále ohledně zmiňované žádosti u Apoštolského stolce.

Bernard svěří celou záležitost do modliteb mnišky svatého života Anny Marie de la Concepción, která žije v cisterciáckém klášteře sv. Jáchyma a Anny ve Valladolidu, a jako pouhý dvaadvacetiletý student teologie dosahuje postupného naplnění všech sedmi bodů svého plánu: Podaří se mu z pěti vynikajících jezuitů vytvořit tzv. „Skupinu pěti“, velmi zapá-

lených pro věc, a získat i další významné otce Tovaryšstva. Z jeho podnětu vychází kniha o Srdci Páně „Skrutý poklad“ (*Tesoro escondido*). Otec Pedro de Calatayud, jeden ze „Skupiny pěti“, jako lidový misionář šíří poznání Nejsvětějšího Srdce po celém Španělsku a zakládá jeho bratrstva... Tak díky blahoslavenému Bernardovi úcta k Ježíšovu Srdci, do té doby ve Španělsku takřka neznámá, pronikla do různých měst a vesnic, do řeholních komunit, do biskupských paláců a nakonec na samotný královský dvůr a všude se velmi rozšířila.

Naplnění

Život blahoslaveného Bernarda de Hoyos se brzy naplnil. Poté, co byl 2. ledna 1735 vysvěcen na kněze, a po zorganizování první veřejné novény k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu v červnu téhož roku v jezuitském kostele sv. Ambrože ve Valladolidu nadešel okamžik, aby odešel na věčnost. Při ošetřování nemocných se nakazil tyfem a umírá 29. listopadu 1735. Žil na této zemi pouhých 24 let, tři měsíce a devět dní, avšak žil je naplno.

P. Štěpán Maria M. Filip OP

P. Lect. PhDr. ThLic.
Štěpán Maria Filip OP,
vyučující na CMTF UP

KŘESŤANSKÉ HODNOTY TRNEM V OKU

Maďarský biskup o celosvětových útocích proti Maďarsku

Změna ústavy a další iniciativy vlády premiéra Viktora Orbána vyvolaly ostrou kritiku ze strany Evropské unie a Spojených států. Maďarsko podle nich směřuje k diktatuře a porušování lidských práv. Jak na danou situaci pohlíží katolická církev?

Ježíš Kristus řekl: „Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás.“ (Jan 15,18) Tato slova jsou aktuální zejména dnes, protože naše země byla pod palbou mnohých z celého světa.

Jaký je důvod této nenávisti? Skutečným důvodem je fakt, že naše země vždy prosazovala základní lidské hodnoty, které se v současnosti mnozí snaží zničit. Maďarský parlament dal naší zemi ústavu, v jejíž preambuli je jmenován Bůh, a prohlašuje se v ní, že lidské embryo i plod mají být chráněny od okamžiku početí (*Svoboda a odpovědnost II*), a že Maďarsko bude chránit instituci manželství jako svazek muže a ženy (*Nadace L*). Ústava také prohlašuje, že rodina je základem pro přežití národa a že míra přispívání k uspokojování potřeb společnosti se má určovat s přihlédnutím k nákladům na výchovu dětí (*Svoboda a odpovědnost XXX*). Samozřejmě je na světě mnoho lidí, kterým se toto rozhodné prohlášení základních lidských práv nelíbí.

Maďarská vláda navíc bankám uložila další daň. To samozřejmě pánům ze světa financí přináší starosti, protože by se to mohlo stát příkladem k následování pro ostatní.

To je hlavním důvodem útoků proti naší zemi. Tyto důvody se samozřejmě výslovně neuvádějí, místo toho se vydávají jiné, méně významné problémy.

Jedním z těchto obvinění je Zákon o církvích. Cílem tohoto zákona je zbavit církevního statusu církev založené na byznysu. Důvodem je to, že na rozdíl od mnoha evropských zemí mají v Maďarsku církevní vzdělávací, zdravotnická a sociální zařízení zaručeno financováním státem stejným způsobem, jako jsou financovány podobné státní instituce, neboť poskytují vzdělávací nebo zdravot-

„Pochoď míru“ na podporu vlády premiéra Viktora Orbána
Foto: Imre Téglásy, HLI Maďarsko

Maďarská vláda se hlásí k základním lidským a křesťanským hodnotám, a právě z toho důvodu se stala předmětem útoků.

nické služby stejným daňovým poplatníkům. Proto bylo v naší zemi založeno několik falešných církví, jejichž hlavním účelem bylo získání státních dotací.

Nový zákon o církvích tuto situaci mění. Přesněji řečeno, zákon předepisuje požadavky pro každou komunitu jako podmínku pro získání statusu církve (minimální počet členů 1 000, minimální působnost v zemi 20 let apod.). Jakákoli komunita, která tyto požadavky nespĺňuje, může zcela svobodně pokračovat ve své práci, avšak nebudou jí zaručeny státní dotace pro její instituce.

Je jen přirozené, že maďarský parlament i vláda se ve své práci dopustily

i několika chyb. Patří k nim několik paragrafů zákona o sdělovacích prostředcích, později pozměněných, stejně jako některé možná zbytečné změny zákona o centrální bance, které poskytly příležitost k útokům. Stejně tak by bývalo vhodnější dohodnout se s bankami ještě před vydáním rozhodnutí o definitivním splacení.

Toto však není důvodem k útoku proti naší zemi, důvodem jsou základní hodnoty, které Maďarsko nyní prosazuje.

Současný parlament měl povinnost uplatnit zodpovědně dvoutřetinovou většinu, k níž mu dali mandát voliči. Musí nést a uplatňovat tuto velkou odpovědnost a příležitost s pokorou a opatrností. A musí usilovat o odvrácení vnějších útoků s klidem a někdy i s vynálezavostí.

Devizové rezervy Maďarské Centrální banky dosahují téměř poloviny současného státního dluhu naší země, a Centrální banka je bude jistě v případě potřeby využívat k financování dluhové služby. To znamená, že i tomuto silnému protiproudu může Maďarsko určitou dobu odolávat.

V historii se často stávalo, že šíření světla bylo okamžitě potlačováno mocí temnoty. Přeji nám všem, abychom se stali syny světla, tvůrci pravdivějšího a lidštějšího světa.

Mons. János Székely

Magyar Kurír ze dne 14. ledna 2012

Přeložila Alena Povolná

Mons. János Székely,
pomocný biskup
budapeštsko-ostřihomské arcidiecéze

BARBARŠTÍ MAĎAŘI

Proti proudu současné Evropy

Na jedné straně ochrana křesťanských hodnot a obhajoba objektivního dobra, na straně druhé ideály antidiskriminace a prosazování moderního relativismu. Kde v tomto střetu se spíše projevuje zaslepenost a barbarství?

Maďarské barbarství, svévolnost a nedemokratičnost, zdá se nám Středoevropanům, se opět projeví. Nová, hodnotově profilovaná vláda se snad až nedemokratickou převahou a chováním, nová ústava, která byla svévolně prosazena touto jednou vládní stranou a která jde přímo proti proudu současné Evropy – definuje jakési maďarské hodnoty na základě jediné, křesťanské ideologie, je málo ohleduplná k sexuálním menšinám, neúplným rodinám, těhotným ženám... Ačkoli maďarská vláda nepočítá se zákazem interrupcí, Evropský parlament pokládá ústavní formulaci o právu lidského plodu na ochranu od jeho početí v tomto směru za nebezpečnou a vládní kampaň podporující adopce namísto umělých ukončení těhotenství odmítla Evropská unie nadále finančně zaštiťovat.

Cizí element

Maďaři jsou prostě zase jiní, sví a pro průměrného Němce, Čecha, možná i Slováka, nepochopitelně a nebezpečně necitliví, prudcí a nacionalističtí. Není to poprvé, kdy je příslušníci jiných evropských národů takto vnímají; s Maďary si nejspíš už dlouho spojujeme celkem přirozeně některé charakteristiky, obvykle zabarvené spíš negativně nebo alespoň hodnocené s určitou rozpačitostí, vzdáleností. Mám na mysli maďarskou cizost a zároveň výbojnost, jejich prudkost, divokost, krutost a jistou zaostalost, necivilizovanost. Všechny tyto vzájemně svázané představy mají své kořeny v historických skutečnostech a často samozřejmě v jejich zjednodušeném chápání.

Nebezpeční nájezdníci

Především jsou Maďaři pro ostatní Evropany od počátku cizím elementem – et-

nicky, jazykově, svým původem a dobou příchodu. Jsou vlastně – tím, že v Evropě zůstali – výjimkou mezi kočovnými národy raného středověku, takže může přetrvávat pocit, že do Karpatské kotliny nikdy úplně nepatřili, a tendence vysvětlovat si tím občasnou odlišnost či specifika jejich chování. Střední Evropa

zároveň zakusila Maďary i jako nebezpečné výbojné nájezdníky, a to především v první polovině 10. století, ale právě i po jejich nuceném usazení se (způsobeném porážkou v bitvě na Lechu v roce 955 mj. za účasti českých vojsk). Takto je poznala hlavně Morava, která je mohla vnímat v podstatě stejně jako později Turky, zatímco pro Čechy zůstali spíše vzdáleným a neznámým lidem. K představě o Maďarech jako o ohrožení jistě přispěly výpravy spojené s plněním Moravy: konflikty s Přemyslem Otakarem II. v 70. letech 13. století, mocenské ambice uherského aristokrata Matouše Čáka Trenčanského roku 1314 i tažení Matyáše Korvína proti Jiřímu z Poděbrad v letech 1468–1471. Ačkoli Korvín vystupoval v zájmu katolictví a byl podporován českou katolickou šlechtou, pro obyvatele Moravy možná vyzněla jeho role v zásadě stejně jako ničivá stopa sedmihradského povstalece

Není zarážející, že ty hodnoty a ideály, na něž se současná maďarská vláda „nedemokraticky“ odvolává, jsou tytéž, které před tisíciletím učinily z Uher civilizovanou a do Evropy plnohodnotně začleněnou zemi?

„Pochod míru“ na podporu vlády premiéra Viktora Orbána. Foto: Imre Téglásy, HLI Maďarsko

proti habsburské moci Istvána Bocskaiho o necelých čtyřicet let později i jako nájezdy Turků v druhé polovině 17. století. Ostatně je známou skutečností, že uherští povstalci tureckého řádění využili a dokonce se s Turky spojovali, např. v roce 1683 se obléhání Vídně uskutečnilo za významné pomoci povstaleckých oddílů Imricha Thökölye.

Barbarství k menšinám

Během 18. a 19. století lze jistě oprávněně v Uhrách hovořit o hospodářské a společenské zaostalosti oproti jiným částem Evropy i o utlačování národnostních menšin. Zejména maďarské barbarství vůči menšinám, jak bychom uherskou národnostní politiku během 19. století mohli označit, se stalo proslulým, až jaksí stereotypním fenoménem. Oboje pak pravděpodobně značnou měrou přispělo k charakteristickému pohledu na Maďary jako na poněkud barbarský, v dobré ekonomice a dobrých společenských mravech zaostalý národ. V neutuchajících touhách po expanzi (za první světové války věrnost monarchii a Německu, potom spojení s Hitlerem, sebevědomé územní požadavky na mírových konferencích po prohraných válkách) je také snadné spatřovat odraz nebezpečnosti a bezohlednosti tohoto národa. Za projev ma-

ďarské prudkosti a divokosti pokládáme jejich jakousi „revolučnost“, tedy častá a silná, leckdy krvavá povstání a revoluce – už stavovská protihabsburská povstání a následná výrazná (oproti českým zemím) náboženská svoboda během období rekatolizace vyvolávají dojem výsledků maďarské nepoddajnosti. Stejně tak potom revoluce 1848 a 1956. Podobné pocity vzbuzuje i celková divokost, jakási zmatenost plná rychlých proměn v dějinném vývoji země během 20. století. Konečně po roce 1989 je lákavé spojovat si známé stereotypy o Maďarech s hodnocením maďarské politiky a společnosti. Zejména s problematickou ekonomikou (mj. tzv. divoká postkomunistická privatizace) a s maďarským nacionalismem.

Zdá se být v současnosti rozšířený sklon vnímat Maďarsko jako obzvlášť silně nacionalistickou zemi, která má vážný problém s mezinárodní a s menšinovou politikou. Jako by stále přetrvávalo ono „barbarství k menšinám“ z 19. století. Alespoň tak to vidí Evropský parlament, protože nová maďarská ústava se mu jeví jako nepřijatelná co do naplnění ideálů antidiskriminace a zdánlivé hodnotové (morální a ideologické) neutrality. Maďarsko je zbytku Evropy kulturně a politicky poněkud cizí a vzdalující se zemí, která, chce-li se začlenit, musí se přizpůsobit civilizované

společnosti (rozuměj současným politicko-ideologickým trendům a konvencím, jak je prezentují mocenské špičky).

Křesťanství versus relativismus

Není ale trochu zarážející, že ty hodnoty a ideály, na které se současná barbarizující maďarská vláda tak „nedemokraticky“ odvolává, jsou právě tytéž, které před tisíci lety z Uher civilizovanou a do Evropy plnohodnotně začleněnou zemi učinily? Nehledě na samotné vměšování orgánů EU do suverenních záležitostí jejích členských států, zůstává i dnes tak jako např. při obraně proti Turkům v 17. století právě křesťanství, víra v konkrétní objektivní dobro tím jediným, co skutečně a přirozeně sjednocuje. Protože však není snadné v něj uvěřit namísto přesvědčení o subjektivitě každého dobra a pravdy, dívají se mnozí tam, kde se začínají objevovat známky nedůvěry k barbarství moderního relativismu, jako na místo zaostalosti a nebezpečné zaslepenosti. Ale i barbarská země má právo na to, aby chránila životy svých dětí a usilovala o vlastní prospěch.

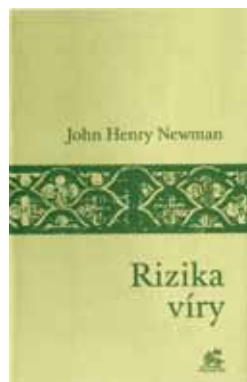
Marie Snopková
(Mezilitulky redakce)

Marie Snopková,
studentka Filozofické
fakulty UK

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury
Husova 8, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 237 750, e-mail: krystalop@volny.cz
on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

John Henry Newman: Rizika víry

Publikace přináší výběr Newmanových kázání, která on sám v listě svému příteli označil za nejlepší. Kardinál John Henry Newman (1801–1890) se jako duchovní anglikánské církve a univerzitní kazatel v Oxfordu stal vedoucí osobností volného sdružení, jehož cílem byla mravní a náboženská obnova anglikanismu. Jeho záměrem bylo ukázat, že anglikánská církev je nejen anglickým národním dědicem, ale pravou církví Kristovou. Poctivost a hloubka bádání v dějinách starověké církve jej nakonec dovedly k tušení, že skutečnou nástupkyní prvotní církve je římská církev. Po sedmi letech postupné konverze dospěl do plného společenství katolické církve, v níž přijal kněžské svěcení a později od papeže Lva XIII. dokonce kardinálskou hodnost. Protože do církve přišel po cestě vytříbených argumentů, byl předurčen stát se jejím významným apologetou. Jeho působení znamenalo pro katolickou církev v Anglii dobu renesance. V roce 2010 byl papežem Benediktem XVI. prohlášen za blahoslaveného.
Váz., 172 str., cena 190 Kč

PRÁVNÍ CHARAKTER CÍRKEVNÍHO MAJETKU

V poslední době se více ozývají hlasy, že majetek, který je předmětem návrhu zákona o majetkovém narovnání mezi církvemi a státem, vlastně církvím nepatří a nepatřil.

V této souvislosti mám na mysli zvláště článek spisovatelky paní L. Procházkové v *Literárních novinách*, kde se opakovaně tvrdí, že majetek, který je dnes předmětem restituce, církve nikdy nevlastnily. Odvolává se na „několik erudovaných právníků UK“. V podobném duchu se nese i článek soudruha Dolejše v *Parlamentních listech*. Dále tu narážím na text napsaný panem Žákem pro ČRo dne 5. října pod titulem „Skutečně církevní majetek?“ V tomto projevu se říká: „Kardinál si bohužel nenechal udělat kvalitní právní rozbor.“

Takzvaní odborníci

S paní Procházkovou nehodlám dále polemizovat, protože se mými argumenty s pozemkovými knihami, s první pozemkovou reformou ani s kongruou nezabývala, ale bez nových důkazů stále opakuje svůj názor. K její poznámce o rozboru „několika erudovaných právníků“ chci jen vyslovit malou poznámku, že na základě názorů „některých těchto erudovaných právníků“ ministerstvo kultury pod vedením dr. Řepové vytvořilo v roce 2002 pod konzultací dr. Pejchala novelu tzv. církevního zákona, která byla parlamentem opakovaně odhlasována a prezidentem podepsána, ale Ústavní soud musel škrtnout čtyři paragrafy jako protiústavní a podat vysvětlení právních ustanovení o náboženské svobodě. Stejně jako populistický projev jednoho z nich v parlamentě před projednáváním smlouvy se Svatým stolcem mi poskytují dostatečnou představu o jejich „erudovanosti“. Naštěstí tu je několik odborných stanovisek expertů Ústavního soudu, která budou při rozhodování příslušných právních institucí brána v potaz. Tyto posudky jsem si podrobně prostudoval. Autorem je asistent ÚS a externí vyučující na katedře ústavního práva a politikologie Právnické fakulty Masarykovy univerzi-

ty v Brně Mgr. Petr Jäger, který ve svém odborném stanovisku z 15. prosince 2009 konstatuje, že jsou mu známy odborné expertizy zpracované odborníky Právnické fakulty UK v Praze, Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, Právnické fakulty Západočeské univerzity v Plzni a Ústavu státu a práva akademie věd ČR. Tedy vychází nejen z „erudovaných právníků“ UK. Své odborné stanovisko zakládá na podrobné judikatuře ÚS v Brně a Evropského soudu pro lidská

Majetkové vyrovnání mezi církvemi a státem by se mělo uskutečňovat podle práva, nikoli podle ideologie a přání různých skupin lidí, kteří sledují vlastní zájmy.

práva. Svou analýzu vypracoval k dotazu MK, odboru církví, ve věci právnických osob tvořených účelovým sdružením majetku ve vztahu k evidenci dle zákonů č. 3/2002 Sb. Na žádost téhož ministerstva provedl pak analýzu aktuální judikatury Ústavního soudu týkající se vztahu církevních subjektů k dosud nerestituovanému církevnímu majetku, zvláště se zaměřením na nálezy ÚS sp. zn. I. ÚS 663/06 a jeho právní důsledky.

Vlastníkem je skutečně církev

A mohl bych tu citovat ještě další odborná stanoviska k nálezu ÚS o blokačním paragrafu zákona 229/1991 Sb., nejen od odborníků ÚS, ale i z katedry právních dějin Právnické fakulty Západočeské univerzity. Ve všech těchto oficiálních autoritativních dokumentech vysoké právní hodnoty se opakovaně vyslovuje nepochybný názor, že vlastníkem (pů-

vodního) církevního majetku je skutečně církev. A že v době komunismu byl tento majetek okupován nebo neoprávněně pod různými záminkami a právními tituly zabrán a převeden na stát a že náš dnešní demokratický stát má povinnost tento majetek vrátit. Nález Pl. ÚS 9/07 z 1. července 2010 je tak jasný, že všechny řeči o tom, že majetek církvím nepatřil, jsou opravdu úsměvné. Že by si ÚS dovolil tak důrazně a opakovaně obvinovat vládu a parlament, že jednají protiústavně a že nepřijetí zákona o církevním majetku po 19 let „přesahuje tolerovatelnou a ospravedlnitelnou mez...“, že je projevem nepřipustné legislativní libovůle, že porušuje různé články ústavy...“, kdyby nešlo o skutečný majetek církví? Pro případ, že by instituce našeho demokratického státu i tentokrát flagrantně porušovaly právní řád, slibuje ÚS spolu s dalšími soudy právní ochranu nárokům dotčených osob. Doufám, že výše zmínění autoři nezamýšlejí svými články podezřívát ÚS z protiprávního jednání.

Podle práva, ne podle ideologie

Tyto skutečnosti jsou určitou zárukou, že majetkové vyrovnání se bude uskutečňovat podle práva a nikoli podle ideologie a přání různých skupin lidí, kteří se někdy rekrutují z těch, kteří ten majetek kdysi ukradli a dnes uměle hledají zdůvodnění pro své představy.

kardinál Miloslav Vlk

<http://kardinal.cz>

Převzato se souhlasem autora

(Mezititulky redakce)

PhDr. Miloslav kardinál Vlk, český katolický duchovní a teolog, emeritní arcibiskup pražský

ZBOŽNĚ PRO VOLBU

Stále čekáme na jasný hlas křesťanských politiků pro ochranu života

Cílem KDU-ČSL není podle Pavla Bělobrádka zákaz potratů, ale docílení toho, aby samy ženy řekly potratům ne. Je to za platné legislativy reálné očekávání?

Předseda lidovců dr. Pavel Bělobrádek byl po stranické ideové konferenci pozván do programu České televize *Hyde Park*. Díky zarputilosti moderátora byl donucen vyjádřit se mimo jiné také k otázce, která – ať se to někomu líbí nebo ne – k politickému profilu křesťansko-demokratické strany patří: umělé potraty. Voličsky až výhrůžný dotaz diváka, na který pak pan Bělobrádek reagoval, zněl: „Na základě čeho bráníte ženě se rozhodnout pro potrat? Nejsme v 15. století, kdy náboženství řídilo životy jiných. Já myslím, že jste se změnili, ale vaší straně bych už jenom kvůli tomu, že něco chcete nařizovat, hlas nedal.“

Osvěta a prevence nestačí

Nahrávka na rozvedení tématu, řekla bych, velmi pěkná – takový vskutku jiskřivý dotaz. Dobře se jí hned v úvodu pan Bělobrádek také zhostil, když řekl: „My ženě nebráníme.“ Redaktor pak otázku rozšířil takto: „Chcete dostat do našich zákonů zákaz potratů?“ Reakce předsedy KDU-ČSL zde dostala spád. Řekl, že v oblasti potratů chtějí lidovci působit především osvětou a prevencí. Chtějí podporovat síť organizací, kde se ženám uvažujícím o potratu dostává pomoc a poradenství. Informovat o možnostech předání dítěte do náhradní rodiny apod. To je výborné. Ale na politika zároveň ukrutně málo.

Otázka potratů totiž není obklíčena výhradně osudy žen, které si dítě spíše chtějí tzv. nechat a vyhledávají tak pomoc a radu. Z oficiální statistiky v naší republice víme, že ve většinovém procentu podstupují potrat ženy vdané, zpravidla s jedním či dvěma dětmi, se středoškolským anebo vysokoškolským vzděláním a s dobrým (průměrným) ekonomickým profilem rodiny. Těmto ženám jde zákon o potratech se širokou smrtící náručí na-

pravo vstříc. Drtivou většinu z nich osvěta ani prevence nezastaví. Vědí vše, co vědět chtějí. Poradny nebo pomocné organizace navštěvuje také jen malé procento tohoto vzorku české ženské populace.

Vraždění neviňátek, Žaltář královny Marie (14. stol.)
Foto: <http://www.oberlin.edu>

Je-li potrat zločinem na nevinném a bezbranném počatém člověku, pak nevidím důvod, proč by měl zůstat legální a tím i bez omezení dostupný.

Je třeba změnit legislativu

Není to problém zákona? Dle mého soudu jednoznačně ano. Nevím, kde jinde bychom hledali primární zdroj českého volného potratového trhu. Podle předsedy Pavla Bělobrádka ale zákaz nebo alespoň snad nějaké restriktivní opatření vůči

současnému potratovému zákonu „není na pořadu dne“. Doslova se vyjádřil tak, že cílem lidovců není zákaz potratů. „Naším cílem je, aby k nim nedocházelo,“ dodal. Bylo by to krásné, kdyby nastal i ten lidoveckým předsedou vysněný stav „...aby ženy řekly ne potratům samy.“ Je to však za platné legislativy reálné očekávání?

Prevenci, osvětu, pomoc a poradenství dělají v ČR již nejméně 20 let organizace, jejichž činnosti je třeba si vážít a podporovat ji. Ale i kdyby se rozkrájely, a věřte, že i z praxe dobře vím, o čem mluvím, bez změny zákona zůstanou ty smutné osudy matek a mrtvých dětí vytrvale konstantní. Politik je povolán k politické práci. Má zákonodárskou moc, resp. usiluje o tuto pozici zákonodárce, chce voličskou podporu a chce vysvětlit lidu svá stanoviska, své záměry. K tomu může použít i dobře nastavenou spolupráci s odborníky, s řadou subjektů, kteří problematiku znají velmi dobře. Kupříkladu, když nyní chtějí – a to je skvělá idea – lidovci změnit rodinnou politiku tak, aby aktivně, tj. změnou legislativy!, podporovala rodiny k přijetí více dětí, než je jedno či dvě. Zde jistě kooperují s odborníky na rodinnou problematiku. A to je skvělé! A co víc – v tomto ohledu jdou lidovci jednoznačně proti většinovému mínění, přímo proti proudu. Nemůžeme říci, že by dneska většina lidí v naší zemi plánovala rodinu s třemi či více dětmi, a dokonce, že by si myslela, že je to pro ně dobré.

Všemi prostředky

Jestli je potrat zločinem na nevinném a bezbranném počatém člověku a je to problém, a vím, že předseda, resp. snad celá KDU-ČSL to tak vidí, pak nevidím důvod, proč by měl zůstat legální a tím i bez omezení dostupný. Málokterý protimluv je tak zřejmý, ale přesto hluboce zakořeněný. Vždyť se na to podívejme

– kdo z politiků KDU-ČSL je například proti rasistickým útokům, ale odmítá plánovat či udělat politické kroky k jejich potření? Kdo je proti násilí na ženách, ale nefunkční zákonodárství hodlá nechat ležet tak, jak je? Komu vadí upřená práva otců vůči svým dětem, ale rétoricky to odbyde tím, že většina společnosti nebo silná ženská lobby, která děti nechce svým otcům předávat, není na striktní opatření připravena? Nebo ještě takto: Záhy po ideové konferenci na svém blogu předseda Pavel Bělobrádek vyčetl

zdravotnickému systému, že pacientům s roztroušenou sklerózou se nedostává dost prostředků pro včasnou a efektivní léčbu: „Jako předseda parlamentní strany, jako sklerotik a jako občan cítím povinnost se nemocných s roztroušenou sklerózou rázně zastat. ... Dospěl čas, kdy lidé musí zvolat A DOST! Chci vzkázat ministru zdravotnictví i pojišťovnám, že pokud opakovaně dochází k této situaci, jsem odhodlán postavit se za neléčené pacienty všemi dostupnými prostředky, včetně občanských nepokojů. Tady už

totiž přetekl pohár!“ Pan Bělobrádek je proti potírání práv nemocných a hodlá zakročit. Použít všechny prostředky. Pan Bělobrádek je proti potratům, ale... ? Jak prohlásil William Barclay: „Svět by nic nepřivítal tak rád, jako mlčící církev.“

Zdeňka Rybová

Zdeňka Rybová je šéfredaktorkou RC Monitoru a viceprezidentkou Hnutí Pro život ČR.

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA V SENÁTU

Všem rodičům musí být zaručeno právo vybrat a zajistit svým dětem sexuální výchovu podle vlastního přesvědčení.

Veřejné slyšení, které uspořádal na konci ledna 2012 stínový ministr školství a senátor Marcel Chládek (ČSSD) nad sexuální výchovou, mělo zajímavý průběh. Pan senátor se zřejmě obával, že bude bouřlivější, neboť nám neustále zdůrazňoval, jak je rád, že diskuse má kultivovaný charakter. Já ze své strany jsem zase byla příjemně překvapena, že pan senátor tentokrát odložil svou neustálou spíše jen osobní kritiku současného ministra Dobeše, kterou je již proslulý.

Ano, vést kultivovanou diskusi se podařilo. K dohodě ovšem nedošlo. Slovy psychologa Jeronýma Klimeše „snad se dohodneme, že jsme se nedohodli“. A já dodávám Bohu díky. Dohodnout se na nějaké jedné koncepci sexuální výchovy totiž znamená, že vznikne „kočkopse“, tedy něco, co neuspokojí nikoho. A současné zmatky budou vesele pokračovat dál, stejně jako nebezpečí, že se v budoucnu sexuální výchovy chopí opět jedna zájmová skupina, která pak něco snadno prosadí a ty naše pracně vpašované hodnoty do „kočkopsa“ lehce zničí. Taková je nakonec i zkušenost těch, kteří se o dohody v minulosti již pokoušeli. Mně jen připadá smutné, že to ještě stále někteří z nás, co sdílejí naše křesťanské hodnoty, nepochopili a nás berou jako

radikály, kteří sice rozpoutali užitečnou diskusi, ale teď už to nejspíš zase přehánějí... Nakonec ale i to jen ilustruje, že dohoda i mezi těmi, kdo hodnoty křesťanské mají, je obtížná, takže chtít dohodu s těmi, kteří tyto hodnoty nesdílejí, je dle mne více než naivní.

Jak tedy dál? Slyšení v senátu vyjevilo, že je mnoho názorů na sexuální výchovu. Že ti, kteří představují technický směr sexuální výchovy, sice mluví o hodnotách též, ale jen teoreticky, prakticky a konkrétně nejsou schopni žádnou pojmenovat. Přesto právě jim se teze, že se nedohodneme, líbila nejvíce. A nad mou stránkou z prezentace, kde se výrobce kondomů chlubil, jak sponzoruje školní vzdělávací program pro 70 tisíc dětí, raději zavírali oči. I senátor Chládek nechtěl diskusi vést obecně. Jenže problémem sexuální výchovy jsou právě ty konkrétní věci – ty informace, které jsou už propagací pro nás nevhodného životního stylu, kde věrnost nemůžeme příliš zdůrazňovat, abychom se třeba někoho nedotkli, kde potrat je jen méně hezkou formou antikoncepce, a ta hormonální je přece dobrá i na pleť a nikdo dnes nechce 10 až 15 dětí, když hrozí přelidnění planety (stručný nástin jedné nedávné přednášky

dr. Uzla pro školy v Jihlavě). Problémem jsou ty dovednosti, kdy navlékání kondomů je doporučenou učební metodou, protože to je nejvhodnější ochrana před pohlavně přenosnými chorobami, a víbrátor, donedávna erotická pomůcka, je povýšen na pomůcku učební atd.

Revize rámcového vzdělávacího programu v této oblasti se stále jen připravuje, náš hlas je slyšet a já moc děkuji všem, kteří přišli a našli odvahu v senátu promluvit. Prosím mluvíte a buďte slyšet dál! Pište na ministerstvo i senátoru Chládkovi, ať i on zná ty konkrétní případy, ať i on pochopí, že je problém, který se nedá vyřešit „kočkopsem“, ale že v demokracii musí zůstat právo výběru, jakou sexuální výchovu rodiče svým dětem dají. Že je to jejich právo i povinnost, kterou někteří dokážou zvládnout i doma. A těm ostatním musí zůstat právo vybírat! Rozdíl mezi programy dr. Uzla a takové např. Marie Novákové, Tomáše Řeháka a dalších jsou totiž propastné.

Jana Jochová Trlicová

Mgr. Jana Jochová Trlicová, místopředsedkyně Výboru na obranu rodičovských práv

NA OPUŠTĚNÉM MÍSTĚ

Jak Boží slovo přiblížit dětem, aby mu porozuměly a zamilovaly si ho? A jak s nimi vůbec o Bohu mluvit? V této rubrice vám nabízíme vhodné texty ke společnému čtení Písma svatého s dětmi.

Rodič: *Brzo ráno, ještě za tmy, (Ježíš) vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají.“ Odpověděl jim: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel.“ A procházel celou Galilejí, kázal v jejích synagogách a vyháněl zlé duchy. (Mk 1,35–39)*

Dítě: Je to zvláštní: všichni Ježíše hledají, a on se schová na opuštěném místě.

Rodič: Nevím, proč Ježíš odešel do ústraní. Možná si potřeboval od lidí odpočinout. Ale co je hlavní: toužil se v klidu setkat se svým Otcem.

Dítě: Jak se s ním mohl setkat, když Bůh je neviditelný.

Rodič: Mnoho věcí na světě je neviditelných, a přesto jsou skutečné.

Dítě: Třeba vzduch anebo elektřina. Také vítr není vidět, ale vidíme, jak hýbe stromy.

Rodič: Výborně. Není to vidět, slyšet, nedá se to nahmatat, ale přesto to existuje. Přitom to způsobuje velké věci. Třeba láska. Není vidět, není cítit, ale je. Třeba láska mezi milenci.

Dítě: Nikdo ji nevidí, ani milenci sami. Ale co působí, to už vidět je. Jsou pořád spolu. Objímají se. Chtějí žít pořád v jednom domě.

Rodič: A podobně je to s láskou k Bohu. Také se nedá zvažít, není ji vidět, ale co způsobuje?

Dítě: Lidé si klekají a klanějí se Bohu. Společně mu třeba zpívají.

Rodič: Ano, láska k Bohu není vidět, ale cítíme ji ve svém srdci, vede nás k modlitbě.

Dítě: Jak se projevovala navenek Ježíšova láska k jeho nebeskému Otci?

Rodič: Myslím, že si s ním povídal. Svěřoval mu své obavy a plány do budoucna. Radil se s ním, co má dělat. Prostě se

modlil, protože to všechno do modlitby patří.

Dítě: A klečel přitom?

Rodič: Nikdo z nás tam nebyl, takže samozřejmě nevíme, zda Ježíš při modlitbě stál či klečel anebo seděl. Ale postoj navenek vyjadřuje zase to, co se děje v srdci. Jestliže při modlitbě prožíváme velikost Boží a naši malost, tak klečeme. Pokud

Duccio di Buoninsegna: Ježíšova modlitba, detail (1311)
Foto: Wikimedia Commons

chceme prosit, tak k tomu sepneme ruce. Když obdivujeme krásu údolí, tak se postavíme a očima i rukama obejmeme celý kraj. Jestliže chceme jenom tak být v Boží blízkosti, tak si třeba sedneme. Podobně tedy i Pán Ježíš volil polohu těla podle toho, co prožíval uvnitř.

Dítě: Znáš nějaký příběh holky nebo kluka, kteří se rádi modlili?

Rodič: Ano, povím ti to, co dosvědčil kněz, který působí na církevní škole. Vzpomínal: „Mám v živé paměti holčičku, která chodila do církevní školy, kde se naučila modlit, i když doma se nikdo nemodlil. Měla rozvrácenou rodinu. Pa-

matovala si však, že kdysi žili s rodiči a bratrem pohromadě. Říkala tomu „starý svět“. Když jsem se jí jednou zeptal, jak se vyspala, tak odpověděla: „Špatně.“

„Proč?“

„Nemohla jsem spát. Myslela jsem na starý svět, když u nás ještě byl Petřík. Modlila jsem se.“

„Ty se ráda modlíš?“

„Moc ráda se modlím. Mám ráda Pána Ježíše a ráda za ním chodím.“

Když šly děti k prvnímu svatému přijímání, tak jít nemohla, neboť neměla z domova dovolení. „Tak ráda bych si šla pro Pána Ježíše, ale nemůžu,“ vzdychala.

Říkal jsem jí: „Modli se za to a Pán Ježíš ti to splní.“

Mnohokrát jsem ji viděl utrápenou z toho, co doma prožívala. Ale když jsem zavedl řeč na Pána Ježíše, vždycky se usmála a řekla, že za ním ráda chodí do kaple a tam se modlí.

Vypadalo to beznadějně, ale poměry v rodině se postupně změnily. Děvče se dočkalo i prvního svatého přijímání. Takřka nesplnitelná touha se stala skutečností. Jak byla šťastná, když šla poprvé ke svatému přijímání, to nelze ani popsat.

Když jde do kaple, neříká: „Jdu se modlit“ nebo: „Jdu do kaple,“ ale prohlásí: „Jdu za Pánem Ježíšem.“

Dítě: To je krásný příběh.

Rodič: A stal se dnes, v naší době. I dnes platí: Kdo má rád Pána Ježíše, najde si na něho čas. Někde ve svém pokoji nebo v koutě zahrady. Najde si čas, aby byl s tím, koho má rád.

Josef Janšta

Další materiály najdete na josefjansta.opava.org.

Mgr. Josef Janšta, trvalý jáhen ostravsko-opavské diecéze, redaktor, scénárista a spisovatel

Jak to vidí Ondřej Vaněček

Nekřesťanská zima a havlovský sentiment

„Muslime, služebníče boží, tam za mnou je Žid. Přijď a zabij ho!“ citoval řeč stromů a kamenů při soudném dni už bývalý kazatel brněnské mešity Lukáš Větrovec v zemi, kde se uvažuje o přejmenování pražského letiště po nedávno zemřelém exprezidentu Václavovi Havlovi, symbolu nenásilí a snášenlivosti. Mezitím se svěží větrík arabského jara v eu-sousedství mění ve spalující výheň. Na „samet“ si všude nepotrpí.

Globálně srozumitelné mediální synonymum k výrazu *Česká republika je Václav Havel*. Na Havlově příběhu je zvláště zřejmé, že politika je jen uměním možného, a Havel v ní přitom nezřídká dosáhl téměř nemožného. Chápu, co se označením *pravdoláskaři*, které je výtkou, myslí. Ale to nic nemění na původním poselství, které je opravdové.

Myslím, že Havla můžeme označit za křesťanského politika přinejmenším v kulturním smyslu, byť s výhradami (byl totiž především liberálem). Křesťanským byl ve své metodě nenásilí. Přemáhat nepřítele tím, že mu pomůžu ke změně postoje, tedy k obrácení, lze označit za styl vycházející z křesťanského étosu a evangelní logiky. Je následováníhodné, jak Havel využíval své vydobyté mezinárodní autority k podpoře vězňů svědomí v zemích, kde vládne tuhá nesvoboda. Než pojmenovávat po prezidentovi dramatikovi kdeco, bylo by vhodnější chopit se tohoto jeho odkazu

a zastávat se bezmocných v nesvobodném světě víc než dosud.

Jednou z nejohroženějších skupin planety jsou křesťané. Pokud platilo „arabské jaro – křesťanský podzim“, pak nyní můžeme pozorovat, jak se nadcházející muslimské léto mění pro křesťany v nelítostnou zimu, jejíž poměry hrozí nadlouho zamrznout. Ale z osudu trpících křesťanů si v zemi sametové revoluce a disidentského prezidenta Václava Havla, jež jsou symboly úspěšného nenásilného odporu a věrnosti svědomí, málokdo dělá těžkou hlavu. Nikoho z toho nemrazí? Nikoho to nepálí?

Loňskou *Petici na podporu pronásledovaných křesťanů* podepsalo bezmála osm tisíc lidí, nakonec však nechala ministerstvo zahraničí spíš chladným. Ministr Schwarzenberg sice má podíl na prosazení rezoluce EU, jež odsuzuje násilí na křesťanech, ale o nějaké zvláštní pomoci křesťanským běžencům ze strany našeho státu neuvažuje. Někteří politici

ano. Raději by viděli, aby se přistěhovalecké kvóty plnily imigranty křesťanskými, kteří nebudou vytvářet ve společnosti napětí a spíš ji duchovně ozdraví, než muslimy, kteří se nyní velmi radikalizují.

Ale je snad správné nechávat vše na politicích a pak se jen divit? Tak proč je lidí, kteří se snaží pronásledovaným křesťanům pomoci nejen modlitbou, ale i činem, pouhá hrstka? Když se neopatrně utrousí nelichotivé slovo o islámu, hned je oheň na střeše, a to doslova a ne na jedné. Když masakrují Kristovy – to jest naše – bratry a sestry střelbou a výbušninami nebo je mučí vězením, u nás se nic neděje.

Způsob, jímž lze alespoň trochu nenásilně vrátit úder, může být podpis pod *Petici proti rasové a náboženské nesnášenlivosti*, která reaguje na situaci v českých mešitách, kde se zřejmě už pár let šíří radikální islamistické myšlenky (najdete ji na www.icej.cz).

Ondřej Vaněček
publicista a grafik

O hledání moudrosti

Usilujme o pokrm, který nepomíjí; pracujme na díle naší spásy. Pracujme na vinici Páně, abychom mohli dostat denár denní mzdy. *Usilujme o moudrost, která říká: Kdo se o mě snaží, nezhrěší. Svět je pole, říká Pravda. A tak na něm kopejme; je na něm skrytý poklad, vykopejme jej. Tím pokladem je moudrost, ta se přece loví z hlubin. Všichni ji hledáme, všichni po ní toužíme. Šťastný je člověk, jenž dosáhl moudrosti; ten, kdo vyniká poznáním. Hledej ji tedy, dokud je k nalezení, a volej ji, dokud je blízko.*

Mají-li tvá ústa oplývat moudrostí a rozvážností, záleží na těchto třech vě-

cech: musíš vyznávat vlastní hříšnost, dále musíš děkovat Bohu a chválit ho, a konečně musí tvá řeč sloužit poučení. *Vždyť přece předně víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spá-*

se. A také: Spravedlivý nejdřív obviňuje sebe sama. Za druhé máme velebit Pána, a za třetí, máme-li k tomu dost moudrosti, máme vzdělávat bližního.

svatý Bernard

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplať.

Letem světem

A máme po školním půlroce. Znáte ten příběh jednoho středoškolského učitele, který nechal ze svého předmětu propadnout celou třídu? Jeho studenti totiž tvrdili, že socialismus je fajn, protože nikdo nebude žít v bídě a zároveň nikdo nebude moc bohatý. Profesor tedy navrhl **malý socialistický experiment** přímo ve třídě. Ze všech známek ve třídě se udělá průměr! Tak každý student dostane totéž hodnocení, aby nikdo nevynechal a nikdo zároveň nebyl neúspěšný. Dal svým studentům test. Jak to bývá, někteří ho napsali na nejhorší možnou známku, jiní na výbornou. Celková průměrná známka pak byla dvojka. Všichni měli radost: socialismus funguje skvěle! – Tedy jedničkáři, kteří se na ten test hodně připravovali, popravdě trochu naštvání byli. K druhému testu se jedničkáři už tolik nepřipravovali a leniví studenti pustili přípravu z hlavy úplně. Celková průměrná známka byla za tři. Když napsali třetí test, bylo to na čtyřku. Všichni byli rozzlobení, nadávali si a obviňovali jeden druhého. Nikdo se však nechtěl namáhat se studiem jen proto, aby se na lepší známce spolu s ním zadarmo svezli ostatní... K jejich velkému překvapení byla průměrná známka posledního testu pětka. Celá třída propadla. Profesor tvrdil, že stejně tak propadl so-

cialismus, protože když je odměna velká, je i motivace dosáhnout na ni velká. Jestliže však je odměnou jen průměr, nikdo se v podstatě o nic nesnaží. A co z toho vyplývá? Že když jeden člověk dostane odměnu za to, že nedělá nic, druhý člověk pracuje za... nic.

Koláž: mimi

Jazyk politické korektnosti dobře známe, obklopuje nás všude. Na vítěze soutěže o **politicky korektní výrok roku 2011** nominují označení odsouzené ženy pobývajcí za svůj zločin ve vězení. Nikoli vězenkyně nebo odsouzená, ale: klientka vězeňské služby!

Všimli jste si maďarské revoluce? Je to úžasné, že se v evropském prostoru dneška najde **politická elita v pravém slova smyslu, která se nestydí vrátit ke kořenům**. Evropská zákonodárci bésní,

média šílí – ale Maďarsko může být klidné. Maďarští političtí vůdci schválili v návaznosti na svou skvělou novou ústavu nyní i zákon o rodině – založené na manželství jako svazku jednoho muže a jedné ženy, jejímž posláním je vychovávat děti. Co je tu důležité? Ústava se setkává s odporem organizací zabývajících se propagandou homosexuálního chování.

Církevní restituce vzbudily vášně, emoce a povzbudily komunistickou rétoriku. Předsedkyně dolní komory českého parlamentu Miroslava Němcová k tomu řekla: „Ale na margo toho, co zde bylo řečeno zejména panem poslancem Grebeníčkem, musím dodat: Nám, nebo alespoň mně, když budu mluvit za sebe, by tolik nevadilo, že citujete osobnosti církevního, duchovního světa a odkazujete se na ně v některých jejich tématech. Mně zásadně vadí, že za tímto konstatováním nedodáváte ty podstatné věty – a proto jsme je věznili, proto jsme např. kardinála Berana nenechali zemřít doma, ... proto jsme nedovolili kardinálovi Tomáškovvi jednat tak, jak by mu dovolilo jednat jakékoli jiné normální společenské zřízení, a proto jsme také pana nynějšího arcibiskupa Duku zavřeli. Tak to prosím dodejte, a potom budeme vědět, na čem stojíme!“

-zd-

12. 2.	Ne	6. neděle v mezidobí	Lv 13,1–2.45–46, Žl 32, 1 Kor 10,31 – 11,1, Mk 1,40–45
13. 2.	Po	sv. Kateřina Ricciová, řeholnice OP	Jak 1,1–11, Žl 119, Mk 8,11–13
14. 2.	Út	sv. Valentin, kněz a mučedník	Jak 1,12–18, Žl 94, Mk 8,14–21
15. 2.	St	sv. Jiřina, panna a řeholnice	Jak 1,19–27, Žl 15, Mk 8,22–26
16. 2.	Čt	sv. Juliána, panna a mučednice	Jak 2,1–9, Žl 34, Mk 8,27–33
17. 2.	Pá	sv. Alexius a druhové, řeholníci	Jak 2,14–24.26, Žl 112, Mk 8,34 – 9,1
18. 2.	So	sv. Simeon, biskup a mučedník	Jak 3,1–10, Žl 12, Mk 9,2–13

19. 2.	Ne	7. neděle v mezidobí	Iz 43,18–19.21–22.24b–25, Žl 41, 2 Kor 1,18–22, Mk 2,1–12
20. 2.	Po	sv. Eucherius, biskup OSB	Jak 3,13–18, Žl 19, Mk 9,14–29
21. 2.	Út	sv. Petr Damiani, biskup a učitel církve	Jak 4,1–10, Žl 55, Mk 9,30–37
22. 2.	St	Popeleční středa (Den přísného postu)	Jl 2,12–18, Žl 51, 2 Kor 5,20 – 6,2, Mt 6,1–6.16–18
23. 2.	Čt	sv. Polykarp, biskup a mučedník	Dt 30,15–20, Žl 1, Lk 9,22–25
24. 2.	Pá	sv. Modest, biskup	Iz 58,1–9a, Žl 51, Mt 9,14–15
25. 2.	So	sv. Valburga, abatyše OSB	Iz 58,9b–14, Žl 86, Lk 5,27–32

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Bc. Mária Pešková, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

